

THALLIUM VERGIFTIGING

Bij iedere gelegenheid, die ons geboden wordt, wijzen wij er op dat het gebruik van de ouderwetse, zware en acuut werkende vergiften voor de rattenbestrijding, tegenwoordig nauwelijks meer verantwoord is en als regel onnodig.

In de cumarine-preparaten hebben wij vergiften, die bij juiste toepassing feilloos werken, veel beter dan thalliumsulfaat, arsenicum e.a. Bovendien, mocht het met cumarine vermengde lokaas per ongeluk in een verkeerde maag terecht komen, dan bestaat hiervoor een afdoende behandeling met een specifiek tegengif, nl. vitamine K. Dit in tegenstelling met een vergiftiging door bovenbedoelde preparaten. Hiervoor bestaan geen specifieke behandelingen en de resultaten van een behandeling daarbij moeten maar worden afgewacht.

Dat dit vergiftigingsgevaar niet denkbeeldig is, weet iedereen die er mede te maken heeft. Ieder jaar komen er thallium-vergiftigingen voor.

In dit verband wil ik hier wijzen op een artikel van de hand van L. H. B. M. van Benthem, assistent en D. J. van Zaane, kinderarts bij de Kinderafdeling van het St. Elisabethziekenhuis te Tilburg, voorkomende in het Nederlands Tijdschrift voor Geneeskunde van 24 januari 1959 en getiteld: „Cerebellaire verschijnselen bij thallium-vergiftiging”.

In dit artikel wordt een kort overzicht gegeven van de symptomatologie van de thalliumvergiftiging en de ziektegeschiedenis van een 3-tal patiëntjes, **kinderen van resp. 4, 5 en 3 jaar, waarvan de laatste tengevolge van de vergiftiging is overleden.**

De schrijvers zeggen:

„De symptomen van thalliumvergiftiging zijn zeer wisselend, maar ook de individuele gevoeligheid voor thallium verschilt aanzienlijk. De letale (dodelijke) dosis van thalliumsulfaat is voor volwassenen één gram. Soms eindigde de intoxicatie (vergiftiging) reeds na gebruik van 8 mgr. thallium per kg lichaamsgewicht met de dood, meestal was dit echter pas bij een dosis groter dan 10-15 mgr. per kg het geval”.

Ter toelichting zij hier gezegd dat de dodelijke dosis van een vergif steeds wordt aangegeven in mgr. per kg gewicht. M.a.w. de hoeveelheid van een vergif, die dodelijk is voor een individu, hangt naast de individuele gevoeligheid o.m. samen met zijn gewicht. Een kind van bv. 20 kg kan minder verdragen dan een volwassene van 70 kg.

De symptomen van een thalliumvergiftiging wil ik hier niet geven. Deze variëren nogal en bovendien mag men deze symptomen niet afwachten. **Als ook maar het geringste vermoeden van een mogelijkheid van vergiftiging bestaat en dit geldt ook voor de cumarine-derivaten, dient men onmiddellijk de arts c.q. dierenarts te waarschuwen.**

Als slot zeggen de auteurs:

„Tenslotte is een protest op zijn plaats tegen het onoordeelkundige en onvoorzichtige gebruik en meer in het bijzonder tegen het gemakkelijk en zonder duidelijke waarschuwing verkrijgbaar stellen van thalliumzouten in de vorm van ratten- en muizengif.

„Wij sluiten ons aan bij de kritiek van Holtzer (Nederlands Tijdschrift voor Geneeskunde 95, 2147). Bovendien is het niet noodzakelijk, nog steeds thalliumzouten als rodenticiden (ratten- en muizenverdelgingsmiddelen) te gebruiken, daar men tegenwoordig beschikt over middelen uit de cumarine-reeks, die in de voor knaagdieren dodelijke dosis voor de mens en ook voor huisdieren onschadelijk zijn”.

Wij sluiten ons ook graag bij deze conclusie aan. Het gebruik van sterkere vergiften dan die uit de cumarine-reeks is onverantwoordelijk en onnodig.

Wat het gevaar van deze laatstgenoemde middelen betreft, dit is praktisch inderdaad zeer gering, **mits alle adviezen die wij voor het gebruik daarvan hebben gegeven, worden opgevolgd.**

Tenslotte is ook cumarine een vergif en daar mag dus niet mee worden omgegaan alsof het een lekkernij is.

MEN ZIJ GEWAARSCHUWD!